

УСПОН НА НАЈВИШИ ВРХ ПРОКЛЕТИЈА

Маја Језерце, 2694 м

11.-14.03.2010.

По четврти пут, за други викенд у марту сваке године, у оквиру традиционалне акције „Проклетије без граница“, организован је успон на највиши врх Проклетија, Маја Језерце, висок 2.694 м. И ове године, у организацији ПД Хрид из Плава и ПД Победа из Београда, акцији се придружило и три планинара наше Врбице. У походу на врх учествовало је 67 планинара из клубова из Србије, Црне Горе, БиХ и Косова. На врх је стигло 29 планинара, а међу њима и наш Мирко Благојевић.

На пут смо кренули у четвртак увече и без већих проблема око 7 и 30, у петак, стигли у Плав, где смо направили кратку паузу, доручковали и наставили пут Вусања, где је, код школе требало да нас остави аутобус. Због снега који је вејао и непроходног пута, морали смо раније да напустимо аутобус и натоварени тешким ранчевима кренемо пут долине Застан, где се налази напуштене летња караула бивше војске ЈНА.

Овако је било кад смо пошли

И снег и тешки ранчеви

Осам километара смо пртили веома дубок снег кроз долину Ропојана која је била прелепа овако бела и тиха. Много новог снега је нападало у претходна два дана тако да онима који су били на челу колоне није било ни мало лако. Још веће изненађење нас је дочекало кад смо стигавши до Застана затекли затрпану караулу у којој је требало да спавамо. Морали смо кроз прозор да уђемо унутра. Тужно смо констатовали како је сваке године караула у све горем стању и питање је колико још пута ће моћи да прими планинаре жељне освајања недоступних врхова на предивним Проклетијама.

Затрпана караула

Овако смо ушли

За тих осам километара нам је требало око 4 ипо сата пешачења. Сместили смо се по просторијама како је ко умео, појели по нешто, направили план за устајање, спремили опрему и већ око 20 сати, завукавши се у топле вреће, заспали. Устали смо у 1 сат по поноћи и већ у 2 кренули на успон.

Овако смо кренули у 2 сата после поноћи

Снег је био много дубок. Одмах велики успон кроз шуму, колона вијуга, споро се крећемо, тешко је онима на челу. Од нас 67 колико је кренуло, ја сам на половини колоне и газим снег који ми је до пола бутине. Све се надам да ће кад изађемо на гребен бити тврђи и да ћемо мање упадати. Свануло је кад смо били близу граничног камена са Албанијом, а то није ни пола пута до врха. Време је топло, једва да је степен, два испод нуле, али се колона споро креће јер момци на челу колоне дословце упадају до појаса у снег. Правимо паузу на превоју изнад језера, излази сунце и срца и душа се пуне лепотом Проклетија, али ја више не могу даље. Ноге су ми скроз промрзле у овако дубоком снегу, а знам да још много има да се пешачи. Правим још неколико фотографија и враћам се у караулу.

Сликам их и враћам се

Упорни не одустају

Време је пратило храбре

Овде немам текст

Велики број планинара наставља даље. Многи су одустајали после мене, али је 29 упорних и оних који су веровали у себе успело да после 12 сати хода стане на врх. Успех вредан честитања.

Штета што немамо заставу

Мирко, свака част!

Враћали су се 6 сати. Ми који смо одустали сачекивали смо све који су стизали са топлим чајем и искреним честиткама. Наш Мирко је стигао у 19 сати. Пешачио је пуних 17 сати у невероватно тешким условима. СВАКА ЧАСТ МИРКО. Радовало ме је да се бар један планинар из нашег друштва попео на врх.

Недеља ујутру је била планирана за повратак. Кренули смо у 8 сати и око 11 били код школе у Вусању, докле је овог пута аутобус успео да стигне. Даље је све по устаљеном обичају: ћевапи у Гусињу, кафа у Плаву, чорба у Магличу и на Руднику смо били у 19 сати. Ту смо били оставили кола, тако да смо се нас троје плањана поздравили са групом и одатле до Велике Планае стигли за сат ипо .

У Ропојану ћу опет доћи

Статистика :

Петак : 8 км , успон 400 м, 4 ипо сата пешачења

Субота : 26 км, успон 1.400 м, 17 сати пешачења (за Мирка)

Недеља : 7 км, спуст 400 м, 3 сата пешачења

Извештај : Коцић Драгица

Фотографије : Коцић Драгица, Зоран Ковљенић и Горан Стаменковић